

Κυριακή Θ' Ματθαίου: Ομιλία εις το 'ολιγόπιστε, εις τί εδίστασας;' (Αρχιεπίσκοπος Αστραχάν και Σταυρουπόλεως Νικηφόρος Θεοτόκης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 12 Αυγούστου, 2011

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, Κεφ. Ιδ. 22 - 34

Τω καιρώ εκείνω, ηνάγκασεν ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού εμβήναι εις το πλοίον και προάγειν αυτόν εις το πέραν, έως ού απολύσει τους όχλους. Και απολύσας τους όχλους ανέβη εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι. Οψίας δέ γενομένης, μόνος ήν εκεί. Το δέ πλοίον ήδη μέσον της θαλάσσης ήν, βασανιζόμενον υπό των κυμάτων' ήν γάρ εναντίος ο άνεμος. Τετάρτη δέ φυλακή της νυκτός, απήλθε προς αυτούς ο Ιησούς περιπατών επι της θαλάσσης. Και ιδόντες Αυτόν οι μαθηταί επι την θάλασσαν περιπατούντα, εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμα εστί, και απο του φόβου έκραξαν. Ευθέως δέ ελάλησεν αυτοίς ο Ιησούς λέγων» θαρσεείτε, εγώ ειμί, μή φοβείσθε. Αποκριθείς δέ Αυτώ ο Πέτρος είπε» Κύριε, ει σύ εί, κέλευσόν με προς σε ελθείν επι τα ύδατα. Ο δέ είπεν» ελθέ. Και καταβάς απο του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επι τα ύδατα, ελθείν προς τον Ιησούν. Βλέπων δέ τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη, και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων» Κύριε, σώσόν με. Ευθέως δέ ο Ιησούς εκτείνας την χείρα επελάβετο αυτού και λέγει αυτώ» ολιγόπιστε! Εις τί εδίστασας; Και εμβάντων αυτών εις το πλοίον, εκόπασεν ο άνεμος, οι δέ εν τω πλοίω ελθόντες προσεκύνησαν Αυτώ λέγοντες» αληθώς Θεού υιός εί. Και διαπεράσαντες ήλθον εις την γήν Γεννησαρέτ.

Απόδοση:

Αμέσως ύστερα, ο Ιησούς υποχρέωσε τους μαθητές του να μπουν στο καΐκι, και να πάνε να τον περιμένουν στην απέναντι όχθη, ωσότου αυτός διαλύσει τα πλήθη. Αφού τους διέλυσε, ανέβηκε μόνος του στο βουνό να προσευχηθεί. Όταν βράδιασε ήταν μόνος του εκεί. Στο μεταξύ το καΐκι βρισκόταν κιόλας στη μέση της λίμνης και το

παίδευαν τα κύματα, γιατί ήταν αντίθετος ο άνεμος. Κατά τα ξημερώματα, ήρθε ο Ιησούς κοντά τους περπατώντας πάνω στη λίμνη. Οι μαθητές, όταν τον είδαν να περπατάει πάνω στη λίμνη, τρόμαξαν• έλεγαν πως είναι φάντασμα κι έβαλαν τις φωνές από το φόβο τους. Αμέσως όμως ο Ιησούς τους μίλησε και τους είπε: «Θάρρος! Εγώ είμαι• μη φοβάστε». Ο Πέτρος του αποκρίθηκε: «Κύριε, αν πράγματι είσαι εσύ, δώσε μου εντολή να έρθω κοντά σου, περπατώντας στα νερά». Κι εκείνος του είπε: «Έλα». Κατέβηκε τότε από το πλοίο ο Πέτρος κι άρχισε να περπατάει πάνω στα νερά για να πάει στον Ιησού. Βλέποντας όμως τον ισχυρό άνεμο φοβήθηκε, κι άρχισε να καταποντίζεται• έβαλε τότε τις φωνές: «Κύριε, σώσε με!». Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: «Ολιγόπιστε, γιατί σε κυρίεψε η αμφιβολία;». Και μόλις ανέβηκε στο καΐκι κόπασε ο άνεμος. Τότε όσοι ήταν στο καΐκι ήρθαν και τον προσκύνησαν λέγοντας: «Αληθινά, είσαι ο Υιός του Θεού!». Αφού διασχίσανε τη λίμνη, ήρθαν στην περιοχή της Γεννησαρέτ.

Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα - Γεωργία Παπαρδάκη.

Ομιλία του Νικηφόρου Θεοτόκη, Αρχιεπισκόπου Αστραχάν και Σταυρουπόλεως, εις την πρότασιν του κατά Ματθαίου Ευαγγελίου, «ολιγόπιστε, εις τι εδίστασας;», την οποίαν είπε ο Κύριος εις τον Πέτρον.

Ο κατά του Πέτρου έλεγχος, τον οποίον ηκούσαμε σήμερα στο Ιερόν Ευαγγέλιον, μας δίδει αφορμή να ερευνήσωμε με ακρίβεια τα περί της ολιγοπιστίας, η οποία ψυχραίνει τον πόθο της αρετής, και κατακρημνίζει εύκολα στα βάραθρα της αμαρτίας.

Ο ολιγόπιστος διαφέρει από τον πιστό και από τον άπιστο, όπως το χλιαρό νερό από το θερμό και το ψυχρό. Το χλιαρό νερό έχει πυρ συσσωρευμένο μέσα του, αλλά λίγο, το θερμό έχει πολύ, το ψυχρό καθόλου. Ο ολιγόπιστος έχει πίστη, όμως ολίγη, ο πιστός πολλή, ο άπιστος καθόλου. Το χλιαρό νερό έχει δύναμη, όμως ολίγη, το θερμό έχει πολλή, το ψυχρό καθόλου. Ο ολιγόπιστος έχει ζήλον, όμως πολύ ολίγον, ο πιστός έχει πολύν, ο άπιστος καθόλου. Γι' αυτό ο άπιστος, επειδή καθόλου δεν πιστεύει στον Θεό, χωρίς καμία συστολή περιφρονεί τις εντολές Του. Επειδή δεν έχει κανένα ζήλο, δεν λαμβάνει καμία φροντίδα για την κατόρθωση της αρετής, ο δε πιστός, επειδή και θερμώς πιστεύει και πολύν ζήλον έχει, δύσκολα παραβαίνει τις

εντολές του Θεού, δύσκολα αμελεί της αρετής τα έργα. Ενώ ο ολιγόπιστος, επειδή διστάζει στα λόγια του Θεού και έχει ολίγον ζήλον, εύκολα περιφρονεί τους θείους νόμους, εύκολα απογυμνώνεται από το επουράνιον ένδυμα της αρετής. Αυτό μας διδάσκει ο λόγος, αυτό μας δεικνύουν τα πράγματα.

Η πίστις κηρύττει ότι ο Θεός, ως άπειρος, είναι πάντοτε πανταχού παρών και πληροί τα πάντα: «εάν αναβώ εις τον ουρανό, Σὺ ἐκεῖ εἶ. Εάν καταβώ εις τον ἄδην, πάρει. Εάν αναλάβομαι τὰς πτέρυγὰς μου κατ' ὄρθρον καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης, καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιὰ σου». Οὐδεὶς τόπος κατ' οὐδένα καιρὸν, οὔτε καν ἐν ριπῇ οφθαλμοῦ, μένει στερημένος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός, ὁ ὁποῖος τὸ πιστεύει αὐτὸ ἀδιστακτῶς, βλέπει με τὰ ὄμματα τῆς πίστεως τὸν Δεσπότην Σαβαώθ ἱστάμενον πάντοτε ἐνώπιόν του. Ὅθεν εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τολμήσει ἐμπρὸς στο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ πράξει τὴν ἀμαρτία. Ποῖος, εὐρισκόμενος ἐνώπιον ἐπιγείου βασιλέως, πράττει, δὲν λέγω καν ἀμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ μικροτάτην ἀκόμα ἀταξίαν; Οὐδεὶς. Ὁ Προφήτης Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ θερμότητα τῆς πίστεως, ἔλεγε: «προωρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ». ΓΙΑ ΤΟΝ ἴδιον λόγο, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ ἀπέφυγε τὴ μοιχεία καὶ ἐφύλαξε τὴ σωφροσύνη. Ἡ ἀσελγὴς αἰγυπτία τοῦ ἐπέεζε: «Κοιμήθητι μετ' ἐμοῦ» τοῦ ἔλεγε. Ὁ δὲ Ἰωσήφ, πιστεύοντας ἀδιστακτῶς ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἐνώπιόν του, ἀντέκρουσε τὴν πίεσιν λέγοντας: «Καὶ πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τούτο, καὶ ἀμαρτήσομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;».

Ὁ ολιγόπιστος, επειδή με τους σωματικούς μεν οφθαλμούς δεν βλέπει ὅτι παρίσταται ὁ Θεός ἐνώπιόν του, οἱ δὲ οφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς τοῦ μυωπάζουν καὶ σχεδόν εἶναι κλεισμένοι ἐξ αἰτίας τῆς ολιγοπιστίας τοῦ, γι' αὐτὸ εύκολα κλονίζεται καὶ σαλεύεται ἀπὸ τὸν ἄνεμο τῶν παθῶν, εύκολα τὸν καταποντίζουν τὰ κύματα τῆς ἀμαρτίας. Τί συλλογίζεσθε γιὰ τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη; Ἀραγε αὐτός δὲν ἐπίστευε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Υἱός τού Θεοῦ; Καὶ βέβαια ἐπίστευε. Διότι, εἴν δὲν ἐπίστευε, δὲν θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε, οὔτε θὰ ἐγίνετο μαθητὴς τοῦ. Ἐπίστευε, ἀλλὰ λίγο. Ἐπίστευε, ἀλλὰ ἐδίσταζε. Γι' αὐτὸ τὴν ολίγη πίστη τοῦ τὴν ἔσβησε τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, καὶ ἔτσι ἀπὸ μαθητὴς ἐγίνε προδότης. Εἶχε ἡ Εὐὰ πίστη στὸν Θεό. Ἀλλὰ ἡ πίστη τῆς ἦταν ολίγη καὶ χλιαρή. Ὁ Θεός εἶπε σ' αὐτὴν καὶ στὸν Ἀδάμ: «Ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, ἀποθανεῖσθε». Ὁ ὄφις τῆς εἶπε τὸ ἀντίθετο, δηλαδή, τὸ «οὐ θανάτω ἀποθανεῖσθε, ἀλλὰ ἔσεσθε ὡς θεοί». Αὐτὴ ἐπίστευσε περισσότερο στα λόγια τοῦ ὄφεως, παρά στα λόγια τοῦ Θεοῦ. Κι ἔτσι ἡ ολιγοπιστία τὴν κατακρήμνισε στὴν ἀμαρτία τῆς παρακοῆς, τὴν ἀπογύμνωσε ἀπὸ τὴ Θεία Χάρη, καὶ τὴν ἐξώρισε σ' αὐτὴ τὴν ἀθλία γῆ.

Κατεφρονήθη παντελώς η εργασία της αρετής, ελύθη της αμαρτίας ο χαλινός, καθένας από εμάς χωρίς καμία συστολή και φόβο αμαρτάνει κάθε είδος αμαρτίας. «Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ουκ έστι ποιών αγαθόν, ουκ έστιν έως ενός». Πού οφείλεται αυτό; Στην ολιγοπιστία. Πώς, λέγετε, είμεθα εμείς ολιγόπιστοι; Εμείς καθημερινώς αναγινώσκουμε και κηρύττουμε το Σύμβολον της Πίστεως. Εμείς καθημερινώς κραυγάζουμε μεγαλοφώνως «Πιστεύω εις έναν Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, Ποιητήν ουρανού και γης», και τα υπόλοιπα όσα περιέχει το «Πιστεύω». Είμεθα λοιπόν ολιγόπιστοι; Τα έργα, αδελφοί, και όχι τα λόγια είναι η απόδειξη της πίστεως, καθώς θεοπνεύστως edίδαξεν ο αδελφός του Κυρίου, ο Ιάκωβος. «Δείξον μοι», λέγει, «την πίστιν σου εκ των έργων σου, καγώ δείξω σοι εκ των έργων μου την πίστιν μου».

Ποίαν όμως πίστη δεικνύουν τα έργα μας; Αυτά δεικνύουν φανερά ότι είμεθα υπερβολικά ολιγόπιστοι. Όχι τα λόγια, αλλά τα πράγματα κηρύττουν ότι έχουμε πολύ ολίγη πίστη στον Θεό.

Ο Θεός προστάσσει να αγαπούμε τους εχθρούς μας: «εγώ δε λέγω υμίν, αγαπάτε τους εχθρούς υμών». Ο Θεός προστάσσει, λέγοντας: «ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς, και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς». Υπόσχεται δε σε όποιους αγαπούν τους εχθρούς των και τους ευεργετούν, μεγάλες ανταμοιβές: «και έσται ο μισθός υμών πολός, και έσεσθε υιοί του Υψίστου». Εκτός αυτού, μας αναγγέλλει ότι Αυτός φροντίζει για την εκδίκηση εκείνων που μας αδικούν, αυτός υπόσχεται να τους ανταποδώσει την πρέπουσα τιμωρία. «Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος». Ο κόσμος συμβουλεύει το αντίθετο. Κατάτρεχε, λέγει, και βλάπτε, όσον ημπορείς τον εχθρόν σου, διότι εάν τον συγχωρήσεις χωρίς την πρέπουσα εκδίκηση, χάνεις την αξιοπρέπειά σου, όλοι σε καταφρονούν, σου επιτίθενται και σε βλάπτουν με κάθε τρόπο. Και εμείς πειθόμεθα περισσότερο στις συμβουλές του κόσμου παρά στα προστάγματα του Θεού, πιστεύουμε περισσότερο στα λόγια του κόσμου παρά στις υποσχέσεις του Θεού' όθεν μισούμε τους εχθρούς μας και τους εχθρευόμεθα έως θανάτου. Και για να τους εκδικηθούμε, χρησιμοποιούμε ύβρεις, επιβουλές, συκοφαντίες, καταδρομές, προδοσίες, πληγές, φόνους, κακά μέγιστα και αμαρτήματα φοβερότατα.

Είναι αυτά έργα πίστεως; Όχι, αυτά είναι έργα ολιγοπιστίας, για να μην ειπώ απιστίας. Βλέπε τι έπρατταν οι άγιοι Απόστολοι, οι οποίοι είχαν θερμή την πίστη στον Χριστόν. Αυτοί, «υβριζόμενοι, ευλογούσαν. Διωκόμενοι υπέμεναν, βλασφημούμενοι παρεκάλουν» τους εχθρούς των να μετανοούν. Βλέπε από τα έργα τι

πίστη είχε ο Πρωτομάρτυς Στέφανος. Αυτός, λιθοβολούμενος, έκλινε τα γόνατα και προσηχήθη υπέρ εκείνων που τον λιθοβολούσαν, λέγοντας: «Κύριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην. Και τούτο ειπών, εκοιμήθη».

Ο Θεός προστάσσει, λέγοντας, «πλην τα ενόντα (τα υπάρχοντα δηλαδή) δότε ελεημοσύνην». Θρέψε, λέγει, αυτόν που πεινά, πότισε αυτόν που διψά, ένδυσε τον γυμνόν, υποδέξου τον ξένον, επισκέφου τον ασθενή, επιμελήσου τον φυλακισμένο». Ο πτωχός, λέγει, είναι αδελφός μου, ο πτωχός με αντιπροσωπεύει, ό,τι κάμεις στον πτωχό, σ' εμέ το κάμεις: «αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Υπόσχεται στους ελεήμονες αμοιβές εκατονταπλάσιες στον κόσμο αυτό, και βασιλείαν αιωνία στη μέλλουσα ζωή. «Εκατονταπλάσιονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει». Τα πιστεύεις αυτά;

- Ναι, λέγεις, πιστεύω και ομολογώ.

- Καλώς. Αλλά έπειτα παρουσιάζεται ενώπιόν σου ο πεινασμένος, ο διψασμένος, ο γυμνός, ο ξένος, ο ασθενής, και συ όχι μόνον αποστρέφεις το πρόσωπο σου από αυτόν, αλλά μερικές φορές τον περιφρονείς και τον ελέγχεις. Αυτά είναι τα έργα της πίστεώς σου; Αυτή είναι η πίστις σου; Αυτή δεν είναι πίστις, αλλά ολιγοπιστία. Ο πεπλανημένος λογισμός της φιλαργυρίας σου λέγει: μη δώσεις, για να μη γίνεις και συ πτωχός όπως εκείνος. Ο ψευδής Θεός σου λέγει: εάν δώσεις ένα, λαμβάνεις εκατό. Και συ πιστεύεις περισσότερο στην πλάνη του νοός σου παρά στον Παντοκράτορα Θεό.

Εάν είχε η καρδιά μου πίστη θερμή, όσο θερμός είναι ο κόκκος του σινάπεως, θα φοβόμουν την ημέρα της κρίσεως και την κόλαση που περιμένει αυτούς που αμαρτάνουν, και έτσι θα συνέστελλα τα χέρια μου από την αρπαγή και την αδικία, θα έφευγα μακριά από την ξένη κλίνη, θα εδάμαζα τα πάθη της σαρκός μου, θα απέστρεφα τους οφθαλμούς μου από κάθε αμαρτία. Εάν είχε η καρδιά μου πίστη θερμή, όσο θερμή ήταν η πίστις των Αγίων, θα άπλωνα τα χέρια μου σε ευεργεσίες πτωχών, θα ηγόραζα τον άγιο χιτώνα της σωφροσύνης, θα απέφευγα τη ματαιότητα του κόσμου, θα εφύλαττα τις εντολές του Θεού, και θα έτρεχα αόκνως τον δρόμο της αρετής.

Αλλά προς αυτό αποκρίνονται κάποιοι και λένουν: Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είπε: «ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται». Εμείς επιστεύσαμε και βαπτισθήκαμε, άρα είμεθα σωσμένοι. Ναι, αληθώς. Αλλά γιατί ο ίδιος, ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήλεγξε τον Πέτρον ως ολιγόπιστον; «Ολιγόπιστε», είπε, «εις τι

εδίστασας;». Τον ήλεγξε για να μάθωμε ότι άλλο πίστις και άλλο ολιγοπιστία. Πίστιν ονόμασεν ο Κύριος την πίστιν την τελείαν, την μεγάλην, την θερμήν, και η πίστις αυτή ποτέ δεν είναι χωρισμένη από τα καλά έργα. Γι' αυτό και ο αδελφός του Κυρίου, ο Ιάκωβος, έλεγε: «Δείξον μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου, καγώ δείξω σοι εκ των έργων μου την πίστιν μου». Αυτή είναι η σωτηριώδης πίστις, για την οποίαν ο Σωτήρ είπεν: «ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται». Η ολιγοπιστία είναι πίστις νεκρά και πολλές φορές ξένα και εντελώς γυμνή από τα καλά έργα. Είναι αυτή για την οποίαν ο ίδιος Ιάκωβος είπε: «Η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστί».

Εμείς θαυμάζουμε και απορούμε που δεν βλέπουμε σήμερα το πλήθος των θαυμάτων, τα οποία υπεσχέθη ο Κύριος σε όσους πιστεύουν. «Σημεία» είπε «τοις πιστεύσασι ταύτα παρακολουθήσει. Εν τω ονόματί μου δαιμόνια εκβαλούσι, γλώσσαις λαλήσουσι καιναίς, όφεις αρούσι. Καν θανάσιμόν τι πίωσιν, ου μη αυτούς βλάψει. Επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν». Ευκολότατα όμως λύεται το θάμβος και η απορία. Διότι ο Κύριος είπεν ότι αυτά τα σημεία θα επακολουθήσουν «τοις πιστεύουσι», όχι «τοις ολιγοπίστοις». Όταν οι θερμοί στην πίστη ήσαν πολλοί, την εποχή δηλαδή των Αποστόλων και στους μετά ταύτα αιώνες, τότε εγίνοντο καθημερινώς αμέτρητα θαύματα. Σήμερα πολύ ολίγοι είναι αυτοί που έχουν τη θερμή και φλογερή πίστη. Όλοι σχεδόν είναι ολιγόπιστοι. Εάν όμως και σήμερα έχει κάποιος πίστη θερμή σαν τον κόκκο του σινάπεως, «ερεί τω όρει τούτω. Μετάβηθι εντεύθεν εκεί», και μεταβήσεται. Έπαυσε λοιπόν το πλήθος των θαυμάτων, επειδή έσβησεν η θερμότης της πίστεως. «Διατί», είπαν στον Κύριον οι Απόστολοι, «ημείς ουκ ηδυνήθημεν εκβαλείν το δαιμόνιον;» «Δια την απιστίαν υμών», τους απεκρίθη ο Κύριος, δηλαδή, «δια την ολιγοπιστίαν υμών». Διότι δεν ήσαν άπιστοι οι Απόστολοι, αλλά ατελείς ακόμη στην πίστη.

Βλέπετε, λοιπόν, αδελφοί, ότι η ολιγοπιστία είναι η ρίζα όλων των κακών, η δε πίστις είναι η ρίζα κάθε αρετής και αγαθοεργίας; Αλλά άραγε ημπορεί ο άνθρωπος να θερμάνει την ψυχράν του πίστη; Ναι, ημπορεί, εάν θέλει. Η πίστις οδηγεί στην αρετή, και η αρετή θερμαίνει την πίστη. Γίνε λοιπόν πράος, ταπεινός, φιλοδίκαιος, εύσπλαχνος, σώφρων, μακρόθυμος, «φρόνιμος ως ο όφις, ακέραιος ως η περιστέρα», «οικτίρμων ως ο πατήρ σου ο επουράνιος». Αυτά ανάπτουν στην καρδιά του ανθρώπου εκείνο το πυρ, την πίστη δηλαδή, την οποίαν ήλθε να βάλει ο Ιησούς στη γη, δηλαδή στην καρδιά όσων θα πιστεύσουν σ' Αυτόν.

Κύριε Ιησού Χριστέ, μονογενή Λόγε του Θεού, Συ είσαι και της πίστεως χορηγός, και

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

της αρετής δοτήρ. Εγώ πιστεύω και ομολογώ ότι Συ είσαι αληθώς ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος, ο οποίος ήλθες εις τον κόσμον για να σώσεις τους αμαρτωλούς, ων πρώτος είμαι εγώ, αλλά η πίστις μου είναι ολίγη και ψυχρά, δεν είναι τόσο θερμή όσον είναι αναγκαίο για τη σωτηρία μου. Προς Σε, λοιπόν, πανοικτίρμων, κλίνω τα γόνατά μου και με δάκρυα, όπως ο πατέρας του παιδιού που είχε το πνεύμα το άλαλον, κράζω και βοώ «πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία».

(18ος αιών, Κυριακοδρόμιον Νικηφόρου Θεοτόκη, έκδοσις Ζ', τομ. Α' σελ. 260 - Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 209 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ορθόδοξη Πορεία")